

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 3. januara 2020. godine
Br. ref.:RK1494/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI28/19

Podnosilac

Lutfi Morina

**Ocena ustavnosti Rešenja Apelacionog suda Ac. br. 4035/18 od
5. oktobra 2018. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnet od strane Lutfi Morine iz Kline (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporene odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost Rešenja Apelacionog suda Kosova [Ac. br. 4035/18] od 5. oktobra 2018. godine u vezi sa Rešenjem Osnovnog suda u Peći – Odeljenje u Klini [C. br. 305/18] od 22. avgusta 2018. godine.
3. Osporeno rešenje Apelacionog suda Kosova [Ac. br. 4035/18] od 5. oktobra 2018. godine, je podnosiocu zahteva uručeno dana 22. oktobra 2018. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenog Rešenja, kojim se, po tvrdnjama, podnosiocu zahteva povređuju njegova prava koja su zagarantovana članom 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) a u vezi sa članom 6 (Pravo na pravično suđenje) Evropske Konvencije o Ljudskim Pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev se zasniva na stavovima 1 i 7, člana 113 [Jurisdikcija i Ovlašćene Strane] Ustava, na članovima 20, 47 i 48 Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosova, br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik o Radu).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 8. februara 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo zahtev pred Ustavnim Sudom Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 15. februara 2019. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Bajrama Ljatifija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Bekim Sejdiu (predsedavajući), Selvete Gërzhaliu Krasniqi i Gresa Caka-Nimani.
8. Dana 19. aprila 2019. godine, Sud je obavestio podnosioca zahteva o registraciji zahteva i zatražio je od njega da popuni obrazac zahteva u skladu sa pravilom 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu. Istog tog dana, jedna kopija zahteva je poslata i Apelacionom sudu.
9. Dana 7. maja 2019. godine, Podnosilac zahteva je predao u Sud popunjeni obrazac zahteva u skladu sa pravilom 32 [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu.
10. Dana 27. novembra 2019. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je predložili Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

11. Iz dokumenata koja su uvrštena u zahtev proizilazi da je podnosilac zahteva imao jedan nespornost sa njegovom suprugom gde su se na kraju obratili i redovnim sudovima Republike Kosova.
12. Jednog neodređenog dana, supruga podnosioca zahteva AM, na osnovu Zakona o zaštiti od nasilja u porodici (ZZNP) je zatražila od Osnovnog suda u Peći – odeljenje u Klini izdavanje naloga o zaštiti protiv podnosioca zahteva uz tvrdnju radi zaštite od fizičkog i psihičkog nasilja.
13. Dana 22. avgusta 2018. godine, Osnovni sud u Peći – odeljenje u Klini je (Rešenjem C. nr. 305/18) prihvatio kao delimično osnovan zahtev AM i, između ostalog, sud je odredio: (i) da se podnosiocu zahteva zabrani prilazak zaštićenoj strani AM; (ii) da je podnosilac zahteva obavezan da plaća alimentaciju u sumi od 150 evra mesečno radi izdržavanja maloletne dece; (iii) podnosiocu zahteva je naloženo da omogući zaštićenoj strani AM da uzme lične stvari uz prisustvo policijskih službenika; (iv) trajanje naloga o zaštiti je 6 meseci od dana izdavanja istog; i, (v) nesprovođenje naloga o zaštiti predstavlja krivično delo.
14. Nakon saslušanja svedoka i procene dokaza, Osnovni sud u Peći – odeljenje u Klini je utvrdio da je podnosilac zahteva nad zaštićenom stranom AM već trinaest (13) godina vršio fizičko i psihičko nasilje što je bilo karakterizovano i pretnjama da će AM biti upucana oružjem a što je, na kraju, rezultovalo i faktičkim prekidom bračne zajednice i selidbom zaštićene strane AM zajedno sa decom kod njenih roditelja.
15. Osnovni sud u Peći – odeljenje u Klini je, nakon saslušanja sudskih strana, predstavnika za zaštitu žrtava, predstavnika Centra za socijalni rad u Klini i svedoka RZ, ZK, EM i FM, utvrdio činjenično stanje koje govori o pogoršavanju bračnih odnosa sudskih strana što je došlo kao posledica “niske ljubomore” koju je podnosilac zahteva imao protiv AM tako što je njoj ograničavao “izlazak iz stana” i “slobodno kretanje” više od trinaest (13) godina.
16. Osnovni sud u Peći – odeljenje u Klini je takođe odbio zahtev zaštićene strane da privremeno liši podnosioca zahtev roditeljskog prava jer nije utvrđeno da je isti zloupotrebio roditeljsko pravo; ali, takođe je dodao da nalog o zaštiti se treba smatrati kao preventivna mera i opomena u vezi sa zakonskim posledicama po podnosioca zahteva ukoliko ponovi njegovo ponašanje.
17. Dana 29. avgusta 2018. godine, podnosilac zahteva je podneo žalbu Apelacionom sudu napadajući gore navedeno rešenje osnovnog suda sa navodima o povredama odredbi parničnog postupka, povrede Konvencije o pravima dece i pogrešne primene materijalnog prava uz predlog da se napadnuto rešenje izmeni ili poništi kao i da se predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno razmatranje kao i da se odbije kao neosnovan zahtev zaštićene strane AM.
18. U žalbi koja je bila podneta pred Apelacionim sudom, podnosilac zahteva je tvrdio da je maloletna EL ispitana u svojstvu svedoka protivzakonito od strane

prvostepenog suda jer na sednici koja je bila održana 22. avgusta 2018. godine, ona još uvek nije imala navršenih četrnaest (14) godina, a što je u suprotnosti sa članom 128 Zakona o Krivičnom postupku, Ustavom, Konvencijom za prava dece i EKLJP-om. Podnosilac zahteva je tvrdio da član 128 Zakona o Krivičnom postupku zabranjuje ispitivanje dece koja su ispod 14 godina starosti; i činjenica da, zakon o parničnom postupku ne predviđa zabranu za maloletne svedoke, pokazuje da je napadnuto rešenje protivzakonito jer je zasnovano na neprihvatljivim dokazima, na osnovu Konvencije o pravima dece i EKLJP-a.

19. Dana 5. oktobra 2018. godine, Apelacioni Sud je (Rešenje Ac. Nr. 4035/18) odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, i istovremeno je potvrdio Rešenje Osnovnog suda u Peći, C. nr. 305/18 od 22. avgusta 2018. godine. Apelacioni sud je obrazložio da: (i) je rešenje osnovnog suda pravilno i zakonito jer nije okarakterizovano ozbiljnim povredama parničnog postupka; (ii) je napadnuto rešenje pratilo cilj ZZNP-a u vezi sa sprečavanjem nasilja u porodici u svim oblicima iste, i da je, (iii) napadnuto rešenje uspešno da osigura i pruži adekvatnu zaštitu zaštićenoj strani i deci, kako je to predviđeno u Konvenciji za zaštitu prava dece.
20. Relevantni deo gore navedenog rešenja Apelacionog suda određuje da:

“Apelacioni sud ocenjuje da je u konkretnom slučaju prvostepeni sud pravično odlučio kada je doneo rešenje na koje se žali, pošto je takva odluka u punom skladu sa činjeničnim stanjem, jer je sud tokom postupka, odnosno na ročištu, saslušao parničare u svojstvu stranaka, iskaze svedoka, na osnovu kojih je proizišlo da je odgovorna stranka vršila psihičko nasilje na zaštićenu stranu, izražavajući znakove ljubomore prema zaštićenoj stani i tako joj je ograničio slobodno kretanje, odnosno izlazak iz stana i slobodan promet, a to je konstantno radio 13 godina, zbog tog nasilja je zaštićena strana bila primorana da ode iz kuće, a o konstantnim pogoršanim odnosima parničara svedoče i saslušani svedoci na ročištu, s toga je i prvostepeni sud u obrazloženju svog rešenja dalo dovoljno ubedljivih razloga o svim odlučujućim činjenicama koje su uzete u razmatranje od strane prvostepenog suda, a na osnovu kojih je odlučeno o zasnovanosti zahteva za izdavanje naloga za zaštitu [...] – U vezi sa načinom odlučivanja kao u tački 4 i 5 II (drugog) dela izreke napadnutog rešenja, a koje se tiče određivanja starateljstva, dečjeg verovanja i kontakta sa odgovornom stranom, prvostepeni sud je odlučio da, imajući u obzir mišljenje Centra za Socijalni Rad, gde je odlučio da se maloletna deca EM, AM i JM privremeno povere zaštićenoj strani AM, zbog toga što je to u najboljem interesu za maloletnu decu, emotivnu povezanost za majkom, potreba za specifičnim staranjem koje majka vrši nad decom, a posebno uzimajući u obzir činjenicu da su maloletna deca veoma mlada gde je potrebna pažnja majke za rast i staranje o deci, stoga je i ocenio da je u najboljem interesu za decu, imajući u obzir emocionalno stanje dece, njihove godine, Sud je odlučio kao i izreci ovog rešenja.”

Navodi podnosioca zahteva

21. Podnosilac zahteva tvrdi da Rešenje Apelacionog suda [Ac. br. 4035/18] od 5. oktobra 2018. godine i Rešenje Osnovnog suda u Peći – odeljenje u Klini [C.

br. 305/18] od 22. avgusta 2018. godine, povređuju njegovo pravo na pravično i nepristrasno suđenje, koje je zagarantovano članom 31 [Pravo na Pravično i nepristrasno suđenje] Ustava a u vezi sa članom 6 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP-a.

22. Podnosilac zahteva navodi da: *"[...] Apelacioni sud nije obrazložio osporeno rešenje u vezi sa suštinskim navodima podnosioca zahteva koji su predstavljeni u žalbi od 29. avgusta 2018. godine, koja je bila podneta protiv Rešenja Osnovnog suda u Peći – odeljenje u Klini, C. nr. 305/18 od 22.08.2018. godine"*.
23. U vezi sa obavezom sudova za obrazlože svoje odluke, podnosilac zahteva se poziva na odluke ESLJP-a Tatishvilli protiv Rusije, Hadjianastassiou protiv Grčke kao i na presudu ovog Suda u slučaju br. KI97/16 sa podnosiocem IKK Classic.
24. Podnosilac zahteva tvrdi da član 128 Zakona o Krivičnom Postupku zabranjuje ispitivanje dece koja su mlađa od 14 godina i činjenica da, zakon o parničnom postupku ne predviđa zabranu za maloletne svedoke, pokazuje da su rešenja redovnih sudova nezakonita jer su zasnovana na neprihvatljivim dokazima na osnovu Konvencije o pravima dece i EKLJP-a.
25. Podnosilac zahteva navodi da Apelacioni sud nije odgovorio na žalbene navode: (i) da je rešenje Osnovnog suda u Peći – odeljenje u Klini bilo nezakonito jer je zasnovano na neprihvatljivim dokazima u suprotnosti sa Konvencijom o pravima dece i EKLJP-om; (ii) da je rešenje Osnovnog suda u Peći – odeljenje u Klini stavilo podnosioca zahteva u nejednaku poziciju sa zaštićenom stranom AM jer nisu pregledani dokazi koji su bili u korist podnosioca zahteva; i, (iii) na nezakonit način je advokat podnosioca zahteva udaljen sa sednice za razmatranje i nije registrovani zapisnici sa sednice od 22. avgusta 2018. godine.
26. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da njegov zahtev proglasi prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLJP-a; (iii) da proglasi nevažećim Rešenje Apelacionog suda Ac. br. 4035/18 od 5. oktobra 2018. godine i, (iv) da vrati na ponovno razmatranje Rešenje Apelacionog suda Ac. br. 4035/18 od 5. oktobra 2018. godine.

Relevantne zakonske odredbe

ZAKON O ZAŠTINI OD NASILJA U PORODICI br. 03/l-182

Član 20 Izmena, okončanje i produženje naloga za zaštitu

1. Kada dođe do promene okolnosti, šticeana strana ili izvršilac nasilja mogu da podnesu sudu zahtev za izmenu ili suspenziju naloga za zaštitu, pri čemu sud može da odluči da nalog za zaštitu:

1.1. ostane na snazi;

1.2. bude izmenjen;

1.3. bude okončan, ako sud proceni da su prestali da postoje svi razlozi zbog kojih je donet nalog za zaštitu.

2. Podnošenje zahteva za izmenu ili okončanje naloga za zaštitu ne odlaže izvršenje naloga za zaštitu.

3. Petnaest dana pre isteka naloga za zaštitu, štićena strana ili njen ovlašćeni zastupnik, mogu da podnesu zahtev za produženje naloga za zaštitu. Ako nije podnet zahtev za produženje naloga za zaštitu, on automatski prestaje da važi na dan isteka njegovog trajanja.

4. Posle dobijanja zahteva za produženje naloga za zaštitu, sud može da:

4.1 okonča nalog za zaštitu sa danom isteka njegovog roka važenja; ili

4.2 odluči da produži nalog za zaštitu, ako nisu prestali da postoje razlozi zbog kojih je doneta zaštitna mera.

ZAKON O PARNIČNOM POSTUPKU br. 03/L-006

SVEDOCI

Član 339

339.1 Svako lice koje se pozove kao svedok dužno je da se odazove pozivu a ukoliko ovim zakonom nije predviđeno drugačije dužno je i da svedoči.

339.2 Kao svedoci mogu da se saslušaju samo lica koja su sposobna da daju informacije o činjenicama koje treba da se dokazuju.

339.3 Maloletnici ispod 14 godina života mogu da budu saslušani kao svedoci samo kada njihovi iskazi su neophodni za rešavanje stvari.

ZAKON KOSOVA O PORODICI br. 2004/32

Član 140. Sudska odluka o vršenju roditeljskih prava i obaveza

[...]

(5) Mišljenje deteta koje je sposoban da iznese njegovo /njeno mišljenje, uzeće se u obzir od strane suda u svakoj proceduri koja se njemu/ njoj tiče. Njegovo mišljenje će dobiti potrebnu težinu, srazmerno njegove/njene starosti i sposobnostima da bi ih shvatilo.

Prihvatljivosti zahteva

27. Sud prvo ispituje da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, koji su utvrđeni Ustavom i dalje propisani Zakonom i navedeni Poslovníkom o radu.
28. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1 i 7, člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.

29. Dalje, Sud takođe razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, koji su propisani u Zakonu. S tim u vezi, Sud se prvo poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

*Član 47
[Individualni zahtevi]*

“Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

“Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

*Član 48
[Tačnost podneska]*

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

*Član 49
[Rokovi]*

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

30. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akt javnog organa, odnosno Rešenje Apelacionog suda [Ac. Nr. 4035/18] od 5. oktobra 2018. godine, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva propisana zakonom. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koje tvrdi da su mu povređena, u skladu sa uslovima iz člana 48. Zakona, i podneo je svoj zahtev u rokovima propisanim u članu 49. Zakona.
31. Izuzev ovoga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti određene u pravilu 39 [Kriterijumi o prihvatljivosti] Poslovnika o Radu. Stav 2, pravila 39 Poslovnika o Radu, određuje kriterijume na osnovu kojih Sud može da razmotri zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev ne bude

očigledno neosnovan po ustavnim osnovama. Specifično pravilo 39 (2) propisuje da:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

32. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu prava na obrazloženu odluku kako je to zagantovano u članu 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a uz navode da su redovni sudovi: (i) doneli svoje odluke na osnovu neprihvatljivih svedočenja; (ii) postavili su podnosioca zahteva u nejednaku poziciju sa suprotnom stranom; i, (iii) nisu obrazložili udaljavanje advokata podnosioca zahteva sa sednice za razmatranje .
33. U adresiranju navoda podnosioca zahteva, Sud naglašava na suštinski navodi podnosioca zahteva, koji se tiču navodnih povreda člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a, su detaljno protumačeni u sudskoj praksi ESLjP-a, u skladu sa kojom je Sud, na osnovu člana 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, obavezan da tumači prava i osnovne slobode koje su zagantovane Ustavom. Samim tim, u tumačenju navoda o povredi člana 31 Ustava a u vezi sa članom 6 EKLjP-a, Sud će se pozvati na sudsku praksu ESLjP-a.
34. Sud primećuje da praksa EKLjP-a ističe da se pravičnost postupka ocenjuje na osnovu postupka u celini. (Vidi, s tim u vezi, presudu ESLjP-a od 6. decembra 1988. Godine, *Barbera, Messeque i Jabardo protiv Španije*, br. 10590/83, stav 68). Shodno tome, prilikom ocenjivanja navoda podnosioca zahteva, Sud će se pridržavati ovog principa. (Vidi, slučajeve Suda KI104/16, podnosilac zahteva: *Miodrag Pavić*, presuda od 4. avgusta 2017. godine, stav 38; i slučaj KI143/16, podnosilac zahteva *Muharrem Blaku i drugi*, Rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine, stav 31).
35. Što se tiče navoda za prihvatanje neprihvatljivih dokaza, Sud primećuje da uslov za "pravičnost" koji je garantovan članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP-a, obuhvata postupak u celini, a pitanje da li je osoba dobila "pravično" suđenje se posmatra putem kumulativne analize svih faza, a ne samo određenog incidenta ili proceduralnog nedostatka, jer nedostaci na jednom nivou mogu biti ispravljeni u kasnijoj fazi. (Vidi, primera radi, *Monnell i Morris protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, stavovi 55-70).
36. Što se tiče navoda da član 128 KZK-a predviđa zabranu ispitivanja dece koja nisu starija od 14 godina kao i da takva zabrana nije predviđena u zakonu o parničnom postupku, Sud naglašava da nije dužnost suda da se bavi greškama u zakonu za koje se navodi da su počinjene od strane redovnih sudova (zakonitost), izuzev i ukoliko su takve greške mogle povrediti osnovna prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Sud sam ne može da oceni zakon koji je primenio neki redovan sud da bi doneo neku odluku umesto neke druge odluke. Ukoliko bi bilo drugačije, Sud bi delovao onda kao sud „četvrtog stepena“, a to bi rezultiralo prekoračenjem ograničenja utvrđenih u nadležnosti suda. Uistinu, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju odgovarajuća pravila proceduralnog i materijalnog prava. (vidi, predmet *Garcia Ruiz protiv Španije*, ESLjP br. 30544/96, Presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28 i vidi takođe predmet KI70/11 Podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, odluka o neprihvatljivosti, od 16. decembra 2011. godine).

37. Izuzev ovoga, Ustav i Konvencija ne propisuju pravila o dokazima u tačnom smislu te reči (vidi: slučaj Mantovanelli protiv Francuske, stav 34). Prihvatljivost dokaza i način na koji treba da se ocene su, pre svega, pitanja koja treba da regulišu domaćim zakonima i od strane redovnih sudova (vidi, Moreira de Azevedo protiv Portugalije, stavovi 83-84 i Garcia Ruiz protiv Španije, citirano iznad, stav 28). Međutim, zadatak Suda prema Ustavu i Konvenciji je da utvrdi da li su postupci kao celina bili pravični, uključujući i način na koji su dokazi uzeti (vidi Elsholz protiv Nemačke [VV], stav 66; i Devinar protiv Slovenije, stav 45). Stoga, mora se utvrditi da li su dokazi predstavljeni na takav način da garantuju pravično suđenje (vidi Blucher protiv Republike Češke, stav 65).
38. S tim u vezi, a što se tiče svedočenja maloletne EL, Sud primećuje da su redovni sudovi potvrdili činjenično stanje na osnovu svedočenja mnogo drugih svedoka (vidi iznad stav 16), što pokazuje da svedočenje maloletne EL nije bilo jedino ili glavno svedočenje koje je moglo da utiče na rezultat tog predmeta ili na ustavnost postupka u celini (vidi, s tim u vezi, Ruiz Torija protiv Španije, stav 30; i Hiro Balani protiv Španije, stav 28).
39. Izuzev ovoga, Sud primećuje da odgovarajuće odredbe pravnog okvira u Republici Kosovo dozvoljavaju sudovima da ispituju maloletnike i oni imaju to diskreciono pravo na odlučiti da li će maloletnik biti saslušan ili ne (vidi član 339.3 Zakona o Parničnom Postupku br. 03/L-006 i člana 140.5 Zakona o Porodici br. 2004/32). S tim u vezi, Sud naglašava da kao opšte pravilo, nije dužnost suda da vlastitu procenu činjenica zameni procenom redovnih sudova (vidi mutatis mutandis *Dombo i Beheer protiv Holandije*, stav 31).
40. Što se tiče navoda o nedostatku obrazloženja u vezi sa udaljenjem advokata sa sednice za razmatranje, Sud primećuje da član 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a obavezuje sudove da daju obrazloženja u vezi sa njihovim odlukama, ali, ova obaveza se ne može smatrati kao zahtevom da se da detaljni odgovor za svaki argument (vidi, Van de Hurk protiv Holandije, stav 61; García Ruiz, citirano iznad, stav 26; Jahnke i Lenoble protiv Francuske (Rešenje); i Perez protiv Francuske [VV], stav 81).
41. Izuzev ovoga, si materije predmeta koji je na razmatranju proizilazi da je udaljenje advokata sa sednice od 22. avgusta 2018. godine, nije bio odlučujući događaj koji bi mogao da ima uticaja na konačan rezultat ili koji bi mogao da ošteti redovan sudski postupak u celini, štaviše, nikada nije dokazano da je advokat udaljen na protivzakonit način (vidi, s tim u vezi, Ruiz Torija i Hiro Balani, citirano iznad).
42. Gledajući celokupan postupak u celini, Sud primećuje da su redovni sudovi, nakon procene dokaza i saslušanja svedoka utvrdili: (i) opasnost radnji podnosioca zahteva prema zaštićenoj strani, što je rezultiralo i određivanjem naloga o zaštiti; (ii) objasnili su preventivnu prirodu naloga o zaštiti i legitimnu svrhu koju prati taj navedeni nalog; (iii) odbili su zahtev zaštićene strane za lišavanje roditeljskog prava za podnosioca zahteva; i (iv) odredili su visinu alimentacije u skladu sa ekonomskim stanjem podnosioca zahteva.

43. Sud primećuje da je podnosiocu zahteva omogućeno sprovođenje postupka na osnovu načela kontradiktornosti; da je imao mogućnosti da tokom različitih faza postupka predstavi argumente i dokaze koje je smatrao relevantnim za svoj slučaj; da je njemu data mogućnost da ospori na efektivan način argumente i dokaze koji su predstavljeni od suprotne strane; i da su svi argumenti, gledano objektivno, koji su bili relevantni za rešavanje njegovog slučaja, pravilno saslušani i razmotreni od strane sudova; da su činjenični i zakonski razlozi protiv osporenih odluka detaljno razmotreni; i da su, u skladu sa okolnostima slučaja, postupci, gledano u celini, bili pravični (vidi, između ostalog, slučaj Suda br. KI118/17, podnosilac zahteva: *Sani Kervan i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. februara 2018. godine, stav 35, takođe, vidi, *mutatis mutandis*, slučaj *Garcia Ruiz protiv Španije*, predstavka br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29).
44. Sud naglašava da član 31 Ustava u vezi sa članom 6 EKLJP-a ne garantuju nikome povoljan ishod u sudskom postupku i ne određuju da Sud stavi u razmatranje primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova u jednom građanskom postupku, gde uglavnom jedna od strana dobija a druga gubi. (Vidi, s tim u vezi, slučajeve Suda KI118/17, citirano iznad; i takođe vidi, predmet Suda KI142/15, podnosilac *Habib Makiqi*, rešenje o neprihvatljivosti od 1. novembra 2016. godine, stav 43).
45. Sud dalje primećuje da se podnosilac zahteva ne slaže sa rezultatom postupka pred redovnim sudovima. Međutim, nezadovoljstvo podnosioca zahteva zbog ishoda postupka od strane redovnih sudova samo po sebi ne može pokrenuti agrumetovanu tvrdnju o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje ili i na povredu prava o sudskoj zaštiti istih. (Vidi, *mutatis mutandis* slučaj, *Mezotur - Tiszazugi Tarsulat protiv Mađarske*, ESLJP, presuda od 26. jula 2005. godine, stav 21; i, između ostalog, KI56/17, podnositeljka zahteva, *Lumturiye Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 42).
46. Na osnovu gore navedenog, Sud smatra da podnosilac zahteva nije potkrepio navode da su relevantni postupci na bilo koji način bili nepravični ili proizvoljni i da su osporenim rešenjem povređena prava i slobode zagarantovane Ustavom i EKLJP (vidi, *mutatis mutandis*, *Shub protiv Litvanije*, br. 17064/06, ESLJP, odluka od 30. juna 2009. godine).
47. Samim tim, zahtev je očigledno neosnovan po ustavnim osnovama, i treba se proglasiti neprihvatljivim kako se to određuje u članu 113.7 Ustava, predviđa u članu 20 Zakona i dalje navodi u pravilu 39 (2) Poslovnika o Radu.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu da članom 113.7 Ustava, članom 20 Zakona i pravilima 39 (2) i 59 (2) Poslovnika o radu, dana 27. novembra 2019. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20 (4) Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Bajram Ljatić

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

